

תת"ע 3072/12/17 - אבו פרח קאייס נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 3072-12-17 מדינת ישראל נ' אבו פרח קאייס
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט אלכס אחטר
מבקש אבו פרח קאייס
נגד
משיבה מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין, שניתן בהעדר התייצבות המקש. המסגרת הנורמטיבית בענייננו, מתוחמת בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, אשר מאפשר לדון נאשם בהיעדר התייצבות מטעמו וקובע חזקה כי אם הנאשם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדון בהיעדר.

240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונות דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....
(א) 2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סיגור מטעמו;

(הוראת שעה) תש"ס-2000
(תיקון מס' 46) תשס"ו-2005

(א) 3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם) וזאת בהתאם לסעיפים 130(ח) ו-130(ט) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, (להלן - "החוק"), הדנים בבקשת ביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות, המתווים את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין.

סעיף 130(ח) לחוק קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע לענין זה כדלהלן:

"בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת לגלי המערכת מחדש".

כמו כן, נקבע כי משלא מתייצב הנאשם לדיון אליו זומן כדון וכשאין בידו שום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, אין הוא יכול להלין אלא על עצמו, (ראו רע"פ 2586/10 אלי אסולין נ' מדינת ישראל פס"ד מיום 21.4.2010, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8333/09 פיראס חביבי נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים).

זאת ועוד, כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל התייחס לסוגייה בקובעו כי:

"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי ... מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."

בעפ (י-ם) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל, נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתייצבים נאשמים לדיונים בתיקי תעבורה וקבע:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדון, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט..."

בענייננו, המבקש הוזמן לישיבת ההקראה כדון. הדו"ח אשר מהווה את כתב האישום נמסר לו במעמד ביצוע העבירה. טענתו בדבר הסיבה אי התייצבותו אינה נתמכת באסמכתא כלשהי, וגם אם היה מצרף את העתק היומן, הרי שאין די בכך מאחר ומדובר בטענה כללית, שאם תתקבל יהיה בה כדי לבסס טענות כלליות של נאשמים שאינם מתייצבים לדיון.

מעבר לנדרש אציון כי, המבקש התייחס באופן כללי ושטחי בלבד לסיכויי הגנתו ואין בעצם אי הידיעה אודות היות הנהג בלתי מורשה, כדי להוות טענת הגנה כלשהי.

הענישה אשר הוטלה אינה חורגת ממתחם העונש ההולם, (לענין זה לא נטענה טענה כלשהי), ולא שוכנעתי הותרת פסק הדין על כנו יגרום למבקש עיוות דין.

על כן, אני מורה על דחיית הבקשה.

המזכירות ת עביר העתק לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשע"ח, 10 ינואר 2018, בהעדר
הצדדים.